

му по кокаляето тѣло съвършенно са съгласяваше съ страшната му физиономія. Такъвзи бѣше началникътъ на *Сивитъ зайцы*, който има честь да са представи на прекрасната Аннита. Ако не ѝ даваше сърце присѣтствието на Макъ-Грегора, мисъ Аннита би търтила да бѣга отъ него. Въ сърцето си обаче Джонъ бѣше благодушелъ и осѣти ужаса който вдѣхваше и за което не са обиди; защото, ако и да бѣше царъ въ круга си; но лъскателството не бѣше го развратило.

Той пристѣпи съ благопристойность и безъ смущеніе, безъ лъжевенъ срамъ и безъ празнословія. Махнѣ си чубучката отъ устата за уваженіе къмъ мисъ Брайлей; съ една рѣчь показа че е челѣкъ, който познава отъ свѣта и който има добра обхода.

— Господине Джонъ, рече му Аннита, казватъ че сте неусграшимъ и способенъ въ званіето си.

— Не е лъжа, мисъ Брайлей, отговори Джонъ; истинно е тоже, както е извѣстно, че и вый сте най-прекрасната мома дѣто съмъ виждалъ на свѣта.

Лекійтъ този и ласкателенъ отговоръ свидѣтелствувахе за добрата отхрана и за доброто докарваніе на началника на *Сивитъ Зайцы*.

Аннита са позасмѣ.

— Предлежи, рече тя, за едно опасно и бѣдовно предприятіе, което искамъ да повѣрѣх на васъ.